

— Повечето сж изгубени, а останалитѣ из-
пожжсани Азъ ще помоля татка да купи
нови.

Бащата се много зарадвалъ, че неговата ми-
ла Лизка желае да се научи да чете.

— Можешъ ли я научи? — попиталъ бащата.

— Да! . . . Азъ помня какъ ме учи. Ще ѝ
покажа 3—4 букви и послѣ ще правимъ думи...

— Добрѣ, ще видимъ . . .

* * *

Баща имъ купилъ букви на картонъ. Дѣца-
та радостно се затворили въ хладната стая. Сед-
нали до масата и разтворили бѣлитѣ, чисти и
гладки картончета. Буквитѣ били ясни и кра-
сиви. Разсипали ги по масата. Лизкиното сърдце
затупкало отъ радостъ.

— Ето, ето буквата А! — извикалъ засмѣно
Тодоръ. Видишъ ли я! и той я подалъ на се-
стричето си.

— Викай сега *а-а-а-а*

И Лиза дълго викала *а-а-а-а*

— Запомни ли я?

— Запомнихъ.

Тодоръ взелъ буквата У.

— Викай *у-у-у у*.

И Лизка дълго повтаряла *у-у-у-у*

— Така, така, добрѣ; сега друга буква да
научишъ.

— Ето М.

— *Ми-и-и-и* . . . , завикала Лизка.

— Не, не така, не така, извикалъ Тодоръ.
Трѣбва да кажешъ *м-м-м*, а не *ми-и* . . .

Лизка се засмѣла и отново повторила *м-м-м*...